

“Прича о Таталији“, Весна Алексић
Таталија постаје Наталија

Књига „Прича о Таталији“ ми се свидела зато што много подсећа на моју породицу и мене. Дечаков живот је исти као и мој. Када сам прочитала наслов, одмах сам знала да је реч о некој Наталији, јер се ја зovem Наталија, а сестра ме зове Таталија.

Главни лик у овој књизи је дечак који није хтео да добије сестру. Сви његови су се радовали да се Наталија роди, мама, тата, баба и деда, а он чак није хтео ни име лепо да изговори. Бебиситерка Цеца је једва чекала да се роди девојчица, да јој облачи хаљине, сукњице и да јој прави фризуре. Дечак је на Цецу био љут, јер се плашио да она не заволи више Таталију. Када су куповали ствари за бебу он је бирао ствари које му се нису свиделе и све су биле жуто-зелене. То ме је подсетило на мене, када су ми мама и тата рекли да ћу да добијем сестру. Ја сам била љубоморна и рекла да њој ништа не треба да се купи, јер има све моје и ствари и играчке. Док је дечак причао јапански, у ствари он је ћутао, ја сам стално запиткивала маму и тату шта беба ради у стомаку, замишљала сам је и смишљала јој име. Када је Таталија добила жутицу отишла је у болницу са мамом. Он је био бесан, јер је желео маму само за себе. У једном тренутку дечак се уплашио да се Таталија разболела због тога што је он размишљао да је пошаље на Јупитер, дубоку прашуму или у земљу диносауруса. Тада је схватио да много воли своју сестру Наталију, и једва чекао да оде по њу у болницу.

Док сам читала књигу стално сам упоређивала дечака и мене, и на крају сам много била срећна што је заволео своју сестру. Док је моја мама била трудна и ја сам размишљала да ли ће мање да ме воли кад ми се роди сестра, али сада знам да она исто воли и сестру и брата и мене. Ја бих свима препоручила да прочитају ову књигу, јер на забаван начин описује како је лепо да имамо брата или сестру.

